

Carlos MÃ©ixome, publicado no Xornal a Peneira

Non sei se lembran *E la nave va*, o filme do gran Fellini que sÃ© o seu extraordinario xenio podÃ-a imaxinar. Polo tenso AdriÃtico previo Ã Gran Guerra navega un barco ocupado por unha polimorfa mancha de personaxes reunidos para dar o adeus definitivo a unha estrela do â??bel cantoâ??. O filme, tras a chegada duns refuxiados serbios, dun ameazante barco de guerra e da apariciÃ³n dos fogueiros e demais traballadores, convertese nunha Ã³pera bufa, nunha parodia dun mundo que chega ao seu fin.

Neste Val MiÃ±or noso, tivemos, durante meses, de xeito permanente, unha parodia de barco. Unha nave que non podÃ-a navegar. Non tiÃ±a motor. Unha barca de ferro que os seus propietarios pretendÃ-an converter en restaurante nun exercicio de pretendida modernidade cutre. Unha parodia felliniana.

Este paÃ-s noso sempre dÃ¡ para cousiÃ±as asÃ-. Hai tempo, non lembro ben onde, mais coido que preto de PadrÃ³n, alguÃ©n tivo a fulgurante idea de converter a carcasa dun aviÃ³n nun bar con mÃºsica. SaÃ-u nos xornais e ao pouco todos nos esquecemos da xenialidade. A diferenza estÃ en que mentres os afeccionados Ã navegaciÃ³n aÃ©rea sen motor puxeron a chatarra nun eido particular, alÃ polÃ A MahÃ-a, os seareiros da navegaciÃ³n mariÃ±a sen motor situÃrono mesmo no medio do esteiro do MiÃ±or, esto Ã© na sala principal do noso Val. E por riba querÃ-an que se lle considerase como uns benfeitores empresarios preocupados pola creaciÃ³n de emprego e o desenvolvemento turÃstico.

Do mesmo xeito que coÃ±ecÃ-n da sÃªa arribada, comentada no seu momento nestas pÃxinas dÃ A Peneira, souben da sÃªa partida. Daquela varios mozas e mozas dixÃronme: â??Profe, profe e que fai ese barco aÃ-?â??. Agora outros mozos e mozas comentÃronme non sen disimulada rexouba: â??Profe, profe, e o barco foiseâ??. Pois si, ao fin, con relativa nocturnidade, o barco, que non o era, desapareceu. Foise nun silencio fantasmal, tal como chegara.

Mais non coiden vostedes que a sÃ³a marcha tivo a sÃ³a orixe nun repentino exercicio de racionalidade por parte dos innovadores empresarios, nin tampouco nunha eficaz defensa do espazo pÃºblico, Ã¡e que espazo!, por parte de quen o deberÃ¡a facer, esto Ã© o concello de NigrÃ¡n. Non, a razÃ³n estivo na decisiÃ³n e perseveranza dos particulares e asociaciÃ³ns que presentaron reclamaciÃ³ns ante a DirecciÃ³n General de Costas do Ministerio de Medio Ambiente. O asunto estes das costas seica Ã© tan importante que non se lle pode deixar en mans das autonomÃ¡as, pois poderÃ¡a resentirse a unidade de EspaÃ±a.

O debate que levarÃ¡a a elaborar as alegaciÃ³ns iniciouse no daquela existente, e agora morto ou camiÃ±o diso, Foro do Medio Ambiente de NigrÃ¡n. PresentÃ¡ronas, ademais de diversas persoas a nivel particular, as seguintes asociaciÃ³ns ou entidades: ConfrarÃ¡a de Pescadores â??A Anunciadaâ?? de Baiona, AsociaciÃ³n A Groba, Instituto de Estudos MiÃ±oranos, Coordinadora para o Estudos dos MamÃ±feros MariÃ±os, AsociaciÃ³n Galega de Mariscadoras, Amigos de la Tierra, ERVA. Setecentas persoas asinaron en apoio destas argumentaciÃ³ns.

Meses despois, dez de xuÃ±o de 2004, a DirecciÃ³n General de Costas denega o permiso para a â??... ocupaciÃ³n de bienes de dominio pÃºblico marÃ±timo-terrestre con destino a la instalaciÃ³n de un barco restaurante...â??. Un ano seguiu aÃ±da o barco chantado na Foz. Houbo que perseverar. A Groba e o IEM presentaron escritos ante el Defensor del Pueblo. Finalmente, aos poucos dÃ¡as de Fernando Lahuerta anunciar, en nome destas asociaciÃ³ns, que Ã¡an presentar un escrito ante a ComisiÃ³n da Medio Ambiente da UniÃ³n Europea, aquel corpo sen alma, pois non se lle pode chamar barco, afastouse do esteiro nunha morna tardiÃ±a de xuÃ±o. Ao dÃ¡a seguinte a Foz luciu en todo o seu esplendor para celebrar a victoria popular.